

De sportzomer

De afgelopen zomer was een waar feest voor de sportliefhebber. Beginnen met het EK, daarna de tour en Wimbledon en als afsluiter de Olympische spelen. Meestal, met zoveel moois op het programma en zoveel verwachtingen, moet het wel gaan tegenvallen. Dat de verwachtingen zo hoog worden opgeschroefd, komt zeker ook door de pers. Dat de pers Louis van Gaal nog steeds niet als iets Typisch Nederlands ziet, zegt ook een boel over de pers zelf. De pers is net zo met zichzelf ingenomen als dhr. van Gaal. Beide roeptoeteren maar iets en een beetje relativeren is er niet bij. Dan maar kijken bij onze zuiderburen, de Belg. Nu hebben de Belgen ook niet zoveel om trots op te zijn, maar op hun sportverslaggeving mogen ze trots zijn.

Het enige dat we van de EK hebben geleerd, is dat we niet zo goed zijn als we onze stinkende best niet doen. Tien minuten goed voetballen tegen de Portugezen deed de Hollandse verslaggever al concluderen dat de portdrinkers niet wisten waar ze het moesten vinden. Dat toontje werd na 15 minuten wel anders. Een ander leermoment kwam uit V.I. Oranje. Het betrof een leermoment uit de levensschool van Johan Derksen. Dat in Oost-Europa de hoeren sneller op je kamer zijn dan de koffers is natuurlijk altijd handig om te weten.

Daarna de Tour en Wimbledon. En wat ben ik een supporter van Roger Federer, wat ziet tennissen er dan mooi en simpel uit. En in mijn dromen lukt het ook wel. Maar ja, die verdraaide realiteit! Voor de Tour gingen we ook zitten, want volgens de pers hadden we min of meer drie kanshebbers. Dat duurde twee dagen en we hadden geen kanshebber meer over. Zo ineens was het hele trainingsprogramma richting de Tour helemaal verkeerd. Daarna werd het tijd om ons gereed te maken voor het sportevenement der sportevenementen, de Olympische spelen. Dichterbij dan Londen komt het voorlopig niet. Dus nog wel aan kaarten kopen gedacht. Maar ja, als de goedkoopste kaarten 32 pond (Engels betaalinstrument) zijn dan moet het toch iets meer boeien dan touwtje springen. En dan zijn het kaarten voor het o zo spectaculaire kleiduiven schieten. Dus bleven we maar thuis voor het feest op de tv.

De Olympische spelen op tv zijn een soort van arbeidsvitaminen. Al het mooie komt voorbij. Op bepaalde momenten zijn er te weinig tv's. Voor de komende vier jaar is mijn interesse in zeilen, roeien, gewichtheffen enzovoort niet groter dan de interesse in borduren. Maar tijdens het spelen werd het koffiedrinken op de sportschool rond deze sporten gepland. Het hele gebeuren had iets van een echt feest. Prestaties, beleving, emoties, waardering en aandacht. Kortom: *I Love The Olympics!*